

Sygnatura akt I C 733/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Adamek-Rogowska

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2016 r. w K.

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko G. B.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 733/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej G. B. kwoty 11 089,50 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu twierdziła, że pozwana zawarła w dniu 11 czerwca 2008 r. z bankiem (...) (poprzednio (...) Bank S.A.) umowę bankową, na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. W związku jednak z tym, że pozwana nie wywiązała się z zobowiązania umownego, niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W dniu 14 grudnia 2012 r. (...) Agricole zawarło ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności. Zadłużenie w chwili wniesienia pozwu - według strony powodowej - wyniosło 11 089,50 zł, w tym należność główna w wysokości 5 012,32 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 6 077,18 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając brak zobowiązania wynikającego z umowy o numerze (...) oraz podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwana zaprzeczyła, by w roku 2008 zaciągnęła zobowiązanie finansowe w L. Banku, objęte rzeczoną umową. Zarzuciła stronie powodowej, że ta nie udowodniła, aby pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. tę umowę a dowody zaofertowane przez stronę powodową - zdaniem pozwanej - nie były wystarczające do merytorycznej weryfikacji wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności. Według pozwanej wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej stanowił jedynie potwierdzenie dokonania cesji, a nie istnienia wierzytelności, która cesji tej była przedmiotem. Pozwana wreszcie zarzuciła, że strona powodowa zakupiła wierzytelność, która w dacie wniesienia pozwu była przedawniona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana zawarła w dniu 11 czerwca 2008 r. z (...) Bankiem SA z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), zgodnie z którą pożyczkobiorca pozwana otrzymała kwotę 4 000,00 zł na okres od dnia 11 czerwca 2008 r. do dnia 21

listopada 2011 r. Kwota miesięcznej raty pożyczki, powiększona o opłatę z tytułu prowadzenia rachunku przez bank, wynosiła 179,26 zł.

/dowód: umowa pożyczki gotówkowej – k. 38-43/

W dniu 28 maja 2010 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny, znak: (...).

/dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 28 maja 2010 r. – k.

45,46,47/

Postanowieniem z dnia 2 września 2010 r. Sad Rejonowy w Kamiennej Górze nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu – wyciągowi z ksiąg (...) Banku S.A. z siedzibą we W. z dnia 28 maja 2010 r.

/dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z

dnia 2 września 2010 r., sygn. akt I Co 1380/10 – k. 47,48/

Na podstawie rzeczoności tytułu wykonawczego z wniosku banku prowadzona była przez Komornika Sądowego egzekucja przeciwko pozwanej.

/okoliczność bezsporna/

Postanowieniem z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt Km 991/10, wydanym na wniosek wierzyciela, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze W. J. umorzył wszczęte przeciw pozwanej postępowanie egzekucyjne. Tytuł wykonawczy został zwrócony wierzycielowi (...) Bank (...) S.A. Centrum Egzekucji Komorniczej.

/dowód: postanowienie z dnia 7 maja 2013 r. – k. 49,50/

Komornik wyegzekwował i przekazał wierzycielowi w okresie od 9 grudnia 2010 r. do 29 listopada 2012 r. łącznie kwotę 409,29 zł.

/dowód: adnotacja Komornika Sądowego na tytule wykonawczym

w przedmiocie wysokości wyegzekwowanych kwot - k. 48/

Strona powodowa oświadczyła, że wysokość zobowiązania pozwanej – według stanu na dzień 18 listopada 2015 r. – wynosiła łącznie kwotę 11 089,50 zł, w tym należność główną w kwocie 5 012,32 zł oraz odsetki w kwocie 6 077,18 zł.

/dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 18

listopada 2015 r. – k. 7/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia jest uzasadniony. Wprawdzie przepis art. 123 k.c. określa, kiedy następuje przerwanie biegu przedawnienia, a przepis art. 124 k.c. stanowi o skutkach przerwania przedawnienia, ale w rozpoznawanej sprawie przepisy te nie znajdują zastosowania do żądania powództwa. I tak – w myśl przepisów art. 123 § 1 pkt 1,2 i 3 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia

roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje oraz przez wszczęcie mediacji. Zgodnie natomiast z przepisem art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W określonych więc przepisami k.c. sytuacjach następuje przerwa biegu przedawnienia, którego materialnoprawnym skutkiem będzie rozpoczęcie tego biegu na nowo.

Niewątpliwie wszczęcie zainicjowanego wnioskiem egzekucyjnym przez wierzyciela pierwotnego, to jest (...) Bank (...) S.A., postępowania egzekucyjnego miało skutek materialnoprawny w postaci przerwy biegu przedawnienia, ale skutek ten odnosił się wyłącznie do wierzyciela – banku i dłużniczki - pozwanej, pozostających w stosunku zobowiązaniowym z umowy pożyczki. Przedmiotowe postępowanie egzekucyjne zostało następnie umorzone na wniosek wierzyciela. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uchwale z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt III CZP 103/14, umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela – banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności, niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji (Lex – III CZP 103/14, uchwała Sądu Najwyższego). Umorzenie postępowania z urzędu natomiast z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo (Lex – III CZP 29/16, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16). Z tezami tymi należy się niewątpliwie zgodzić, choć w rozpoznawanej sprawie nie znajdują one zastosowania ze względu na podmiot, będący w sprawie powodem. Wobec strony powodowej bowiem wszczęcie postępowania egzekucyjnego z wniosku banku – pierwotnego wierzyciela w ogóle nie rodziło jakiegokolwiek skutku materialnoprawnego w postaci przerwania na korzyść strony powodowej biegu przedawnienia. Nie było więc – ze względu właśnie na niebycie przez stronę powodową bankiem – konieczności roztrąsania, jakie skutki niesie za sobą umorzenie postępowania egzekucyjnego czy to na wniosek wierzyciela – banku, czy też z urzędu. Nawet jednak jeśli teoretycznie przyjąć, że skutki jakieś powstają, to niewątpliwie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela (...) Bank (...) S.A. – banku. I z tego względu więc, biorąc pod uwagę wyżej przywołaną uchwałę Sądu Najwyższego, zniweczone zostały (poprzez umorzenie egzekucji na wniosek wierzyciela – banku) skutki przerwy biegu przedawnienia, spowodowane wcześniejszym złożeniem wniosku inicjującego egzekucję.

Skutek przerwy biegu przedawnienia poprzez zainicjowanie egzekucji, jak wyżej wykazano, pojawia się jednak wyłącznie w układzie bank – dłużnik. Egzekucja prowadzona była na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego (...) Bank SA z siedzibą we W. z dnia 28 maja 2010 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 3 września 2010 r. W sytuacji natomiast, gdy następuje cesja wierzytelności, przerwanie biegu przedawnienia w ogóle nie ma zastosowania do nabywcy. Sąd Najwyższy, z czym należy się zgodzić, wskazał w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt III CZP 29/16, że nabywca wierzytelności, niebędący bankiem, nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia, spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (Lex – III CZP 29/16). Pogląd ten wyraża również Sąd Rejonowy.

Stąd biorąc pod uwagę powyższe, stwierdziwszy, że strona powodowa nie jest bankiem a wierzytelność wobec pozwanej została zbyta przez bank na rzecz strony powodowej, należało oddalić powództwo. Wierzytelność zasadniczo wynikała z zawartej pomiędzy bankiem a pozwaną umowy pożyczki. Postępowanie egzekucyjne, prowadzone z wniosku banku, zostało umorzone postanowieniem z dnia 7 maja 2013 r. Ewentualny skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego w postaci przerwy biegu przedawnienia mógł więc dotyczyć wyłącznie pierwotnego wierzyciela – banku. Nie rozciągał się na stronę powodową, mimo wniesienia pozwu w okresie trzech lat od umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Wypada mieć przy tym na uwadze, że bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony klauzulą wykonalności nie jest zwykłym tytułem wykonawczym. Wynikał on uprzednio z uprzywilejowanej pozycji banków. Prawo bankowe dawało bankowi możliwość wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, mimo iż ten był przecież równorzędną - w świetle prawa cywilnego sensu largo - stroną stosunku zobowiązaniowego. Bank miał mimo tego swoiście ukształtowaną pozycję, z której płynące korzyści nie powinny się rozciągać na kolejne podmioty. Uznać w konsekwencji należało, że wyjątkowość instytucji bankowego tytułu egzekucyjnego powodować musi wyłączenie kolejnych podmiotów

od bycia objętym materialnoprawnymi skutkami wszczęcia egzekucji z wniosku egzekucyjnego banku. Skutki te dotyczyły wyłącznie banku i nie służyły oraz nie służą każdorazowemu nabywcy roszczeń, niebędącego bankiem. We wskazywanej wyżej uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. Sąd Najwyższy wskazał wyraźnie, że w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są li tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną jest skuteczny. W konsekwencji mogła ona się uchylić od zaspokojenia roszczenia strony powodowej, stosownie do art. 117 §2 k.c. wobec czego powództwo zostało oddalone.